

dog alle, at dette kun er budgetteret, Virkeligheden er, at der ikke desto mindre er et betydeligt Underskud. Da Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Forhold nys var til Behandling i Landstinget, oplyste Ministeren, at dette Underskud var meget stærkt voksende, og disse Oplysninger foranledigede ifølge Referaterne af Forhandlingerne, at der blev stærk Bevægelse i Landstinget. Naar man dog har kunnet gaa med til en Ændring, hvorved man undtager det kongelige Teaters Loger, saaledes at disse vedblivende kan bortauktioneres, er det sket under Hensyn til det kongelige Teaters nuværende Stilling. Man har saa Lov til at formode, at den nuværende Stilling snart maa afløses af en, der er bedre. Den høje Rigsdag slipper ikke udenom at skulle skabe en Ordning af det kongelige Teaters Forhold; man være nu Ven eller Uven af Forholdene, som de nu er med Hensyn til Spørgsmaalet. Statsscene, saa tvinges man til at skabe en Ordning, og denne Ordning maa dog i alt Fald være bedre end den nuværende, der er den sletteste af alle. Hvis en saadan Nyordning skabes, maa man have Lov til at formode, at ogsaa det kongelige Teater senere hen ligesom alle andre Forlystelsesanstalter vil kunne blive fuldkommen befriet for, hvad der hedder Mellemandel med Teaterbilletter.

Den Ændring, som Udvalget med Henblik paa Forholdene, som de foreligger, har ment at burde foreslaa, er, at „det kongelige Teaters Loger kan dog som hidtil bortsælges ved offentlig Auktion for en Sæson ad Gangen, og for de saaledes solgte Billetter gælder Bestemmelsen ikke“. Det er en lille Undtagelsesstilling, man her giver det kongelige Teater, men det er med Henblik paa hele vort Forlystelsessliv egentlig ikke saa overvældende. Jeg skal oplyse, at Antallet af det kongelige Teaters Logepladser er ca. 680, og af disse repræsenterer Galleriet de 93. Det henstilles i Betænkningen, at man undtager Galleriet fra den aarlige Bortauktionering. Det vil sige, at man altsaa ikke lader Galleriets Logepladser bortauktionere, fordi disse Pladser i fortrinlig Grad søges af de bredere Lag. I Lovforslaget selv foreslaas der ingen Ændring, der peger i den Retning, men man har vel Lov til at formode, at en Henstilling til Teaterledelsen maa være tilstrækkelig, saa at man undtager Galleriet fra Bortauktioneringen og derved aabner Mulighed for adskillige Hundreder af Mennesker til i Maanedernes Løb at kunne besøge det kongelige Teater for Priser, der

er normale og overkommelige for Folk med smaa Skillinger.

For øvrigt udgør det kongelige Teater jo kun en liden Del af vort Forlystelsessliv. Da man i 1809 fik en Politiplakat, hvorved man mente at kunne skride ind mod Billetvæsenet, var Teatret paa Kongens Nytorv det eneste i Byen. Senere har vi faaet flere Teatre, og Forlystelsesslivet er vokset. Mærkeligt nok, kunde man synes, at Trangen til Forlystelser vokser i disse kritiske Tider. Det er dog maaske forklarligt, thi der kræves jo en Afbalancering af de Sorger og Lidelser, Menneskene er underkastede. Og med Henblik paa Forlystelsesslivet i Øjeblikket maa jeg oplyse det ærede Ting om, at der har aldrig været livligere Billethandel, end der er nu. End ikke Fremsettelsen af et Lovforslag i denne Henseende synes i mindste Maade at have indskrænket Billethandelen, ja, det gaar saa vidt, at man ved visse Forlystelser ligefrem lejer Drengene til at opkøbe Billetter. Det gælder f. Eks. ved Cirkus Varieté, hvor man fra et Bureau lader Drengene, forsynede med Penge, gaa hen og købe Billetter, og for hver købt Billet faar de 5 Øre; dette kan jo ikke heller for Børnenes Vedkommende medføre nogen egentlig moralsk Paavirkning. I det hele taget synes Uvæsenet at have grebet alt for stærkt om sig, saa man tvinges til at imødegaa det ved ret kraftige Midler. Udvalget er fuldkommen enig herom.

Jeg finder endnu blot Anledning til at fremsætte en Bemærkning angaaende Forholdene, som de praktisk vil komme til at foreligge, naar Mellemandel med Billetter er forbudt, idet det jo forbeholdes Bureauer, Kiosker og Boglader at kunne forhandle Billetter med en vis Avance, som bestemmes af Ministeren, ligesom Ministeren bestemmer, hvilke Steder der maa forhandle disse Billetter. Da vi for nogle Aar siden behandlede Meterloven, blev Udvalget enig om, at i alle de Forretninger, hvor det nye Maal skulde anvendes ved Siden af det gamle, og hvor Kunderne kunde have Vanskelighed ved at hitte ud deraf, burde der være en Plakat, der virkede vejledende, ligesom man f. Eks. med Hensyn til visse Varer, f. Eks. Margarine, meddeler, at her sælges den og den Vare. Man burde utvivlsomt ligeledes i de Bureauer og Kiosker, hvor der sælges Billetter, anføre, at Billetterne koster saa og saa meget med Avance, saa Kunderne ved, hvad der er Tale om, da man ellers paa disse Bureauer kunde tænke sig en Omgaaen af Loven, hvorved